

www.puendee.com

นวนิยายไทย

เงาลับจากปลายป่า • อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม ๒๕๕๕

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์

ราคา : ๑๒๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์.

เงาลับจากปลายป่า.- -กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๕.

๑๕๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-567-4

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชานันต์ ตริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุทธิรักษา เสดตรา

รจนา คงทน

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำประกาศรางวัล

‘เงาลับจากปลายป่า’ เป็นนวนิยายที่มีความโดดเด่นในกลวิธีการเล่าเรื่องได้น่าติดตาม บรรยายความรู้สึกของตัวละครได้ดี มีการใช้ภาษาที่สละสลวย ชื่นชมความคมคายได้อย่างแยบยล สะท้อนให้เห็นถึงความคิดของตัวละครในมิติลึกซึ่งชวนให้ขบคิดใคร่ครวญค้นหาทั้งเรื่องราวปมปัญหาที่เกิดขึ้น ณ ปลายป่า และปมปัญหาในจิตใจของตัวละคร นอกจากนี้ผู้เขียนยังสามารถนำ ‘ฉาก’ ของเรื่องเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของนวนิยายได้อย่างกลมกลืน และสร้าง ‘ภาพจำ’ ณ สถานที่แห่งนั้นได้อย่างงดงามและลงตัว

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

เรื่องเกิดที่เกาะจัม จังหวัดกระบี่ ในสวนยาง แดดใส น้ำทะเลสีฟ้าจัด สถานที่ท่องเที่ยวสวยงามตราตรึงใจ แต่...มีบางสิ่งซ่อนอยู่ในป่ายาง บางสิ่งนั้นคล้ายเงาทึบ คอยไล่ล่าติดตามคู่รักหนุ่มสาว... โทน และ เดย์ เพื่อลักพาพวกเขาไป

ปริศนาดำมืดในป่าทึบ และมิติซ้อนทับของเวลาระหว่างปัจจุบัน กับอนาคตที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ความสงสัย ความน่าจะเป็น กับการตกอยู่ในชะตากรรมของคนทั้งสอง

พระอาทิตย์ตก หาดทราย และการหายตัว...

หนุ่มสาวผู้โชคร้ายต้องพลัดพรากจากความรักที่ไม่ใช่ดินฟ้ากำหนดให้จากกันโดยดี แต่เป็นวิธีผิดธรรมชาติเกินกว่าจะอธิบายให้ใครฟังได้

มีบางสิ่งที่คนเราพบไม่เหมือนกัน และที่พบอยู่บางอย่างก็ยากจะยอมรับได้ ลึกลงในใจ มนุษย์อาจคิดว่าเข้าใจทุกอย่างแล้ว มนุษย์คือผู้สร้างและมีอำนาจสั่งการในทุกเรื่อง ตรรกะในมวลมนุษย์...นั่นอาจไม่จริงเสมอไป โดยเฉพาะจิตใจมนุษย์เองที่คอยตอกย้ำและชี้หน้าเจ้าของอยู่บ่อยครั้ง

เงาทึบ หรือมิติเวลาอาจไม่ใช่อุปสรรคหรือศัตรูตัวจริงของความผูกพัน แต่สำนึกรักตัวเอง สายสัมพันธ์อันเปราะบาง และความต้องการถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระ...นั่นหรือเปล่าที่เป็นตัวกำหนดการกระทำ รวมทั้งการตัดสินใจของมนุษย์ที่แท้จริง

จากใจผู้เขียน

อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์

หากอยากเขียน ให้เขียน

หากอยากออกเดินทาง ให้เก็บกระเป๋าแล้วก้าวออกจากบ้าน

สำหรับหนังสือเล่มนี้เกิดทั้งจากความอยากเขียนและการเดินทาง ส่วนสิ่งต่างๆ ที่ประกอบกัน เกิดจากจินตนาการและสั่งสมการรับรู้

ขณะที่กำลังตีพิมพ์หนังสือเล่มนี้ เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่มีข่าวการปิดตัวของนิตยสารสกุลไทยพอดี นิตยสารที่อยู่คู่ประเทศไทยมานานตั้งแต่ก่อนที่ผู้เขียนจะเกิดเสียอีก และยังเป็นนิตยสารที่ทำให้ผู้เขียนได้มีโอกาสตีพิมพ์หนังสือเรื่อง ‘เงาลับจากปลายป่า’ เช่นกัน จึงเป็นเรื่องชวนเศร้าพอดู ในขณะที่เดียวกันก็ถือเป็นเกียรติที่ได้ร่วมงานกับนิตยสารคุณภาพดีของเมืองไทย

ขอขอบคุณนิตยสารสกุลไทย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และหน่วยงานหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับโครงการเที่ยว เขียน ไทย ที่อาจไม่ได้เอ่ยนาม และตัวอักษรเหล่านี้คงไม่ถูกพิมพ์หากไม่มีคุณแม่ และคุณพ่อที่ให้กำเนิดผู้เขียน ขอขอบคุณ คุณแม่อุ่นเรือนและคุณพ่อ อังคาร กัลยาณพงศ์

เงาลับจากปลายป่า

อ้อมแก้ว กัลยาณพงศ์

ฉันไม่แน่ใจว่าก้าวอย่างอันเจ็บปวดเริ่มต้นจากตรงไหน

พวกเขาบอกให้อยู่กับปัจจุบัน ใครๆ ก็บอกว่าอย่าจมอยู่กับอดีต
จึงมีเพียงพัดลมที่หมุนตัวอยู่ตรงหน้าเท่านั้น มันเอาแต่เป่าความ
ร้อนขึ้นออกไปจากร่างกายที่อุณหภูมิกำลังสูงขึ้นเรื่อยๆ

ฉันนั่งจมจ่อมอยู่กับคำถามมากมาย

เราอยู่กันเพียงลำพัง ฉันกับพัดลม

* * *

เดรสสีน้ำเงินถูกสวมลงบนร่างบาง ประคองหน้าทาปากให้
แจ่มที่สุด เรียกแท็กซี่แล้วมุ่งหน้าไปโรงแรมโอเรียนเต็ล ฝรั่งหล่อ
และรวยกำลังรออยู่ เพื่อนสาวนัดคิวเดทให้ด้วยหวังเกมเทพเพลงศร
“ไฮ พอล”

พิธีกรรมของการเจอกันก็ไม่พ้นหอมซ้ายหอมขวา แล้วพาไป
เดท ฉันเป็นฝ่ายเลือกสถานที่ให้ แต่ด้วยความชวย ร้านที่หมายตา
ไว้ไม่เปิด จึงต้องเปลี่ยนแผน มาลงเอยที่ร้านอาหารริมทาง อาหาร
รสแซบถูกปากคนไทย ฉันลืมนึกไปว่าเขาน่าจะไม่ชอบเท่าไร แม้
ปากจะบอกว่าชอบตั้มยำก็เถอะ เพราะสุดท้ายที่เหลือคาอยู่ในถ้วย คือ
น้ำแกงสีส้มข้นคลั๊ก พริกสีแดง ใบมะกรูดสีเขียว และอีกสารพัดสี
ในนั้น มันดูน่ากินจนฉันอยากเอาที่เหลือใส่ถุงกลับบ้าน

เราพูดคุยกันเรื่องศิลปะ การเมือง และสังคม ฉันพยายาม
ตั้งใจฟังสิ่งที่พอลพูด แม้จะรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง ปล่อยให้เขาเล่า
ความเห็นและประสบการณ์สลับกับบอกกล่าวความคิดของฉัน

“เห็นว่าที่วอลล์สตรีทมีการประท้วงเรื่องแนวคิดแบบประชาชน ๙๙% นี่นา มันเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ฉันรู้ว่าอเมริกาไม่ได้มีเสรีภาพอย่างที่คิดเลย”

ตายละ ฉันกำลังดำประเทศเขา เดทครั้งแรกก็ส่อทัศนคติมองโลกในแง่ร้ายเสียแล้ว

“คุณหมายถึงเสรีภาพในแง่ไหน”

“ก็ทั่วไป รวมๆ การรักษาพยาบาล อัตราการว่างงานที่มันมากขึ้น การศึกษา...” บลา...บลา...บลา

“มันก็เป็นกันทุกประเทศไม่ใช่หรือ มีคนจนก็ต้องมีคนรวย”

“มันก็ถูกของคุณ แต่ฉันเห็นว่าในประเทศคุณ ความเหลื่อมล้ำมันขยายตัวเร็วยิ่งกัปปาลูกโป่ง คนรวยก็เอาแต่รวยขึ้น รวยขึ้นจนไม่สนใจว่าคนจนมันจะยิ่งจน เหมือนเคยได้ยินแนวคิดหนึ่งที่บอกว่าอเมริกาต้องปล่อยให้คนรวย ได้รวยมากขึ้นต่อไปสิ เพราะมันจะทำให้ระบบเศรษฐกิจมันดำเนินต่อไปได้ เพื่อที่คนชั้นกลางกับคนจนก็จะได้มีกินมีใช้ แต่สุดท้ายมันก็ไม่เป็นไปตามนั้น คนจนกลับจนยิ่งกว่าเดิม คนรวยก็รวยขึ้นมหาศาล”

พอลหัวเราะ แนนี่ เขาจะรู้สึกอะไร ก็ตัวเองน่าจะอยู่บนปลายยอดพีระมิดแห่งเศรษฐกิจนั้น

“มันก็พูดลำบาก ฐานคนรวยมันมีเพียง ๑% ก็จริง แต่ก็ใช้ว่าพวกเขาทั้งหมดจะคิดเห็นไปในทางเดียวกัน พวกที่ไม่เห็นด้วยก็มี พวกนี้อยากโอบอ้อมคนจน อยากทำสิ่งดีๆ ให้กับสังคม”

“คุณว่ามันจะมีสักกี่เปอร์เซ็นต์กันเชียวที่คนกลุ่มที่ว่ามาจะทำให้เกิดเรื่องที่ว่านั้นได้”

“คุณต้องลองไปที่นั่น”

เป็นคราวฉันที่หัวเราะบ้าง

* * *

เราเปลี่ยนที่นั่งดื่มไปยังดาดฟ้าของบาร์แห่งหนึ่งริมแม่น้ำเจ้า-
พระยา

ถ้าคุณชอบความสงบ วันธรรมดาถือว่าเหมาะที่จะมานั่งรับลม
ชมวิว แต่ถ้าคุณชอบความครึกครื้นแบบวันหยุด ก็อาจไม่มีที่นั่ง
ฉันจึงเลือกค้ำคืนนั้นที่มีเพียงลูกค้ำไม่กี่โต๊ะ สายตาสะดุดเข้ากับที่นั่ง
มุมหนึ่งอันคุ้นเคย มุมที่นั่งซึ่งฉันชอบมากับใครคนหนึ่งบ่อยครั้ง
ตรงนั้นวิวดีและมีความเป็นส่วนตัว

ฉันเดินผ่านมันไป แล้วนั่งกับผู้ชายอีกคน

คืนนี้อากาศดีเสียจนอยากสูดมันเข้าไปสะสมในปอดให้เต็ม ลม
พัดเอื่อยๆไม่แรงเกินไป แม่น้ำเจ้าพระยาในเวลาหนึ่งทุ่มยังคงสะท้อน
ประกายระยับจากบนฟ้า ไกลออกไปคือแสงสวยจากวัดอรุณฯ ซึ่งข้า-
สวรรณคดียักษ์ในเอเชียที่ค ปลายไฟที่วิบไหวจากร้านอาหารริมเจ้าพระยา
หรือหลิบเงาจากอาคารบ้านเรือนเคียงน้ำ พออดดูชอบใจมาก ฉันชี้
ให้เขาดูบริเวณบ้านเรือนที่เลยหลังบาร์ไป มันเป็นบ้านเรือนเก่า แต่ละ
หลังแยกกันไปมา บ้างก็แยกออกจากกัน ทั้งสังกะสี ปูน ไม้ ทุก
อย่างดูผสมกลมกลืนกันได้ดีในความมืด

“ฉันชอบตรงนี้มากเลย เราได้เห็นอะไรที่มันตรงข้ามกันดี ทั้ง
ความเจริญ ความเก่าๆที่ไม่มีใครสนใจซ่อมแซม หรือสิ่งก่อสร้าง
สมัยใหม่ที่กำลังถูกตักแต่งให้เข้าที่”

“ผมไม่เคยเห็นอะไรอย่างนี้เลย มันคลาสสิกมาก ไว้เรามากัน
อีกได้ไหม ผมชอบมาก”

“ได้สิ”

ฉันยิ้มรางๆ เขาหันมาจ้องใบหน้าด้านข้างของฉัน จับปอยผม
ที่กำลังว่อนไสว

“คุณตาเศรษฐีจั่ง เป็นอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ก็แค่นี้ก็อะไรไปเรื่อยเปื่อย”

“อยากเล่าให้ผมฟังไหม”

ฉันหันหน้ามามอง ยิ้มจางค้างไว้อย่างนั้น ปล่อยให้ดวงตาทำหน้าที่แทนคำตอบ

“คุณหน้าตาไม่เหมือนคนไทยเท่าไรเลย”

“แล้วเหมือนคนชาติไหนล่ะ” ฉันแอบอมยิ้ม

“ก็ดูมีส่วนผสมของหลายชาติ อาจจะเป็นอินเดียนกับ...” เขาทำท่าครุ่นคิด

“ฉันเป็นคนไทยที่มีเชื้ออินเดียนและมีเสี้ยวเวียดนามด้วย”

“มิน่า” เขาหัวเราะ

“ทำไมเหรอ”

“ก็คุณดูสวยดีนี่”

“ขอบคุณนะ” ฉันหันหน้าไปอีกทาง เก็บอาการดีใจไว้สุดฤทธิ์

“เราเจอกันอีกได้ไหม ผมอยากเจอคุณอีก”

ไม่มีเสียงตอบรับ ฉันแค่กำลังประมวลผลความเป็นไปได้เข้ากับความรู้สึกและปัจจัยอื่นๆ ทั้งหมดรวมกันเป็นองค์ประกอบ ก่อนกระบวนการตัดสินใจปฏิเสธหรือตอบรับ

“คุณว่ายังไง”

“ก็ได้แหละ ถ้าคุณอยากมา”

แต่เราก็ไม่เคยเจอกันอีกเลย

มันไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก เรื่องทำนองนี้เกิดขึ้นบ่อย ฉันอาจทำให้ใครหลายคนอกหัก นึกเสียดายบ้างไม่เสียดายบ้าง ปล่อยให้คนนำสนใจผ่านไปก็เหอะ แต่ก็อย่างว่า ฉันไม่ได้ใส่ใจมากนัก เพราะสิ่งที่สำคัญกว่าคือการหายไปของผู้ชายคนหนึ่งที่คุณรัก โทษ

มันไม่ได้เรียกว่าการหายตัวที่สมบูรณ์แบบ ฉันยังเจอเขาเมื่อครั้งล่าสุดที่แยกจากกัน แต่ปัญหาคือ ‘เขาแทบจะไม่ใช่เขา’ ฉันไม่รู้จะอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ให้ใครฟังแล้วทำความเข้าใจได้ มันแปลกประหลาด เพี้ยน และหลอนอย่างที่สุด

ความทรงจำที่ว่าเกิดขึ้นเมื่อสามเดือนที่แล้ว เมื่อครั้งไปเที่ยวเกาะจัม จังหวัดกระบี่ เป็นช่วงเวลาที่ผมกับโชนกำลังรักกันมาก เขาเป็นนักวางแผนและมักชวนฉันไปเที่ยวที่ใหม่ๆ เสมอ ครั้งนี้ก็เช่นกัน เราเตรียมสิ่งของสำหรับสัปดาห์สามคืน ตื่นเต้นกับช่วงเวลาแห่งความสุข

เรานั่งเครื่องบินมาลงที่ท่าอากาศยานจังหวัดกระบี่ เซาร์ถยนต์ไว้คันหนึ่ง ผู้มาส่งรถกล่าวยิ้มทักทาย แนะนำข้อมูลเล็กน้อย ข้อปฏิบัติของการเติมน้ำมันและดูแลรถ ประกันอุบัติเหตุ และให้แผนที่จังหวัดกระบี่ไว้ จังหวัดที่สามารถมาเที่ยวได้ตลอดทั้งไฮหรือโลว์ซีซั่น ฉันส่งสำเนาบัตรประชาชนและเงินมัดจำไว้ จากนั้นจึงออกเดินทาง

* * *

ฟาร์ม ลมโบก

สองข้างทางคือเนินเขาสูงที่อยู่ไกลออกไป สลับกับทุ่งหญ้า บ้านเรือน ร้านค้า แดดออกสลับกับเงาครีမ်ข้างทาง ทำให้บรรยากาศการเดินทางน่าจดจำ เราจอดแวะสระมรกตก่อนเข้าที่พัก ขนาดเป็นช่วงโลว์ซีซั่น นักท่องเที่ยวก็ยังคงเยอะมาก ทางเข้าเต็มไปด้วยผู้คนหลายชาติหลายภาษา แต่ส่วนมากเป็นกลุ่มทัวร์คนจีน นอกนั้นก็ฝรั่งไทยปะปนกันไป ป่าครีမ်สูงตลอดทางเดิน อากาศเย็นและชื้น จนอยากเอาไปเก็บสะสมที่กรุงเทพฯ ถ้าได้มีชีวิตอยู่ในสถานที่แบบนี้ คงจะช่วยยืดอายุให้อยู่ได้นานขึ้น

สองข้างทางเป็นต้นไม้ที่ถูกกำกับด้วยป้ายชื่อ เราสองเดินเข้าไปอย่างไม่รีบร้อน หลายป้ายทำให้เรารู้จักชื่อต้นไม้มากขึ้น ในจำนวน

เหล่านั้นมีชื่ออันแสนประหลาดหลากหลาย เช่น กระดุกค้าง ลั้งทำดาเสื่อ กระไดลิง ลั้งคัง และอีกหลายร้อยชื่อที่เราเฝ้าอ่านและหยอกล้อกันไปตลอดทาง สระมรกตเบื้องหน้ามีหน้าตาเหมือนหลุมทรงกลมขนาดใหญ่ ลำน้ำเล็กๆไหลเอื่อยมารวมตัวกันเป็นหนึ่งเดียว มีคนลงไปแช่ตัวในนั้นมากมาย ทุกคนดูครึกครื้นราวกับนี่คือมหรรรรมปิกนิกกลางป่าครั้งใหญ่ เพียงแต่ต่างไม่รู้จักกัน

ฉันเดินเลยผ่านไป พบสะพานไม้สี่ซั้มซึ่งพาเราไปสู่ป่าช่วงในที่ลึกและยาวกว่าเดิม คนเริ่มบางตาจนแทบไม่เห็นใครเดินผ่าน บางจุดกำลังก่อสร้างเพิ่มเติม แอ่งน้ำข้างทางใสเสียจนเผยให้เห็นรากไม้ข้างล่างซึ่งถูกคลุมด้วยตะไคร่เขียวครึ้ม บางตำแหน่งเต็มไปด้วยแร่ธาตุธรรมชาติสีเหลืองสลบน้ำตาล ดงเฟิร์นดึกดำบรรพ์ขนานไปกับโขดหินรูปทรงแปลกๆ บ้างดูเหมือนสมอ บ้างเหมือนตะปุมตะปูที่ผุดขึ้นมาเป็นเม็ดน้อยใหญ่ ต้นไม้ใหญ่เลื้อยรากของมันไปตามทาง แต่ละเส้นรากผุดขึ้นมาจากดินแล้วลื่นหายกลับลงไป บ้างทับถมกัน มันทอดยาวไปตามทางอย่างไม่สิ้นสุด จะว่าไปก็มีความคล้ายไส้เดือนดินอยู่บ้าง เราเดินไต่ล้ามตามทางคดเคี้ยวของป่า ตามรอยทางเท้าของผู้ที่มาก่อนหน้านี้ จนสิ้นสุดที่เขตสะพานไม้

แมกไม้แหวกไปยังที่สุดทาง สระน้ำสีเทอร์คอยซ์สงบนิ่งอยู่ตรงนั้น มันสวยและมหัศจรรย์ เหมือนแอ่งน้ำลึกลับที่ซ่อนตัวจากสายตาผู้คนมาแสนนาน แอ่งนั้นปรากฏบริเวณกว้างสีฟ้าจันดูราวกับใครเปิดไฟสว่างขึ้นมาจากข้างใต้ ฟองน้ำเม็ดน้อยเม็ดใหญ่ผุดขึ้นมาจากผืนดินด้านใต้ตลอดเวลา มันคือความร้อนที่ถูกคลายจากใต้โลกด้านล่าง ต้นกรวยน้ำเย็นเคียงสระ ผายรากอันทับซ้อนซึ่งไขว้กันไปมา รากยักษ์ยาวจากไม้ต้นหนึ่งที่ล้มลงเมื่อนานมาแล้ว พาดตัวจากบกลงไปยังใจกลางแอ่ง ดั่งจะแผ่ข้อมือไปยังแสงฟ้าใสนั้น แต่หยุดหนึ่งก่อน

จะได้สัมผัส รอบนอกปกคลุมด้วยดินสีคล้ำ คอยปกป้องพื้นที่ต้องห้าม เถาวัลย์และแมกไม้หอมล้อมบริเวณน้ำเอาไว้อีกชั้น ไม่มีใครลงเล่น เพราะมีป้ายห้ามเล่นเนื่องจากอันตรายจากดินดูด ยิ่งเพิ่มความรู้สึกระแวงระวังมากขึ้นไปอีก

เมื่อไม่มีใครฝ่าฝืนกฎ ทุกคนจึงได้แต่ยืนจ้องมองความสวยงามนั้นราวกับถูกสะกดสายตา ราวกับกำลังชมมหรรรรมการแสดงที่ไม่มีวันสิ้นสุด ธรรมชาติสำแดงพลังตลอดเวลานับพันปี ไม่เคยเหนื่อย ไม่เคยย่อท้อ ไม่เคยร้องขอเงินเดือนเพิ่ม

ฉันแอบมองชายหนุ่มตรงหน้า แผ่นหลังผืนกว้างกับผิวขาวที่เริ่มดูเกรียมแดดเล็กน้อย เขาเป็นช่างภาพนิตยสารเชิงสารคดี 'ไอส์แลป' เพื่อนตั้งฉายาเขาไว้แบบนั้น ด้วยความที่เป็นหัวใจในกลุ่มเพื่อนมีคาแรกเตอร์ชัดเจน แต่เวลานี้เขากลับดูสงบและนิ่งขริ่ม เหมือนสระน้ำสีเทอร์คอยซ์เบื้องหน้า

โตนจ้องมองลงในพื้นที่ปล่อยให้สายตาจมดิ่งลงไป เช่นเดียวกับความรู้สึกของฉันที่กำลังจมลงไปยังภาพตรงหน้า ครุ่นคิดว่าเขากำลังสงสัยสิ่งใด

“สวยจัง ไม่อยากไปเลย”

“อ้อ เหมือนกัน อยู่ต่อเลยได้ไหม”

“อยากมีบ้านที่มีสระน้ำแบบนี้”

“เดี๋ยวเราซุ้ดให้ เอาแบบนี้เลย ดีมั๊ย” เขาพูดแล้วยิ้มร่า

“พูดแล้วห้ามคืนคำนะ”

“ได้สิ”

ฉันไม่อยากหันหลังเดินกลับเลย เราได้แต่อ้อยอิ่งอยู่ตรงนั้นชั่วคราว ส่งเสียงความรู้สึกเศร้าสร้อยออกไป ราวกับจะไม่ได้กลับมาอีกใครจะรู้

คืนนั้นฟ้าสว่างใส แม้จะมีด แต่ก็มองเห็นดาวจากตำแหน่งอัน
แสนไกล จนว่ายวนไปมาอยู่ในสระน้ำโรงแรม ส่วนเขานั่งจิบเบียร์
และอ่านหนังสือไปพลาง

“พรุ่งนี้เราออกกันสายๆไหม จะได้มีเวลาเที่ยว”

“เรือมีออกก็โมงบ้าง”

“เที่ยวสิบโมงครึ่งละกัน เที่ยวแปดโมงครึ่งกลัวโทนจะไม่ตื่นอะ”

“ดูถูกกันซะแล้ว หรือใครกันแน่ที่จะไม่ตื่น” เขาแซว

“ก็ไม่รู้สินะ ต้องคอยดู”

“เราไปขึ้นที่ท่าเรือจฬาลาดกันดีกว่า”

“โอเค ต้องซื้อของไปตุนด้วยมั๊ย”

“ซื้อแค่นั่งกินบนเรือก็พอ ที่นั่นน่าจะมีร้านชาวบ้าน คงไม่แพง
มากหรอก”

“ตามนั้น ตื่นเต็นเนอะ อยากรไปถึงเร็วๆจัง”

โทนยิ้มใส่ฉันที่ทำท่าตื่นเต็นเหมือนเด็กๆ เขาวางแก้วเบียร์แล้ว
ลงม่าว่ายน้ำด้วยกัน สระว่ายนน้ำเป็นของเราสองคน อาจเป็นเพราะ
ช่วงโลว์ซีซั่นจึงไม่ค่อยมีคน ห้องพักปิดไฟเงียบ มีเพียงแสงไฟประ-
ดิษฐ์จากใต้น้ำที่ดูจะเห็นใจ มันส่องแสงอยู่เป็นเพื่อน รอจนฉันจากไป
แล้วจึงค่อยๆ มีดลง ก่อนดับไฟภายใต้แสงจันทร์ในค่ำคืนแสนหวาน

๒

ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาจากความมืดของดงตาล

ลำต้นนั้นทอดยาวตั้งตระหง่านสู้แสงจันทร์รำไร เขาเดินเข้ามาเรื่อยๆ พร้อมเงาตนเองอื่นอีกมากมาย ความหวาดกลัวห่มกาย ฉันทกใจหวีดร้องลั่น วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต

ฉันสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึก หัวใจยังเต้นแรงพร้อมเหงื่อท่วมกาย

ฝันไปนี่นา

* * *

ความทุกข์ใจอันหนักอึ้งในห้วงคำนึง ไม่เคยจะสลัดได้หลุดพ้น ผู้เป็นที่รักจรจากไปในหลุมเขาอันแสนไกล ตามไม่ได้ ไปไม่ถึง

เสียงอื้ออึงดังไปทั่วห้อง ฉันต้องหันไปหยิบยาคลายความเครียด มากินเป็นเม็ดที่สองห่างจากเม็ดแรกเมื่อหัวค่ำ หลังจากกระดกน้ำตามลงคอ จึงนอนทอดตัวลงอย่างหมดอาลัยตายอยาก ปล่อยสายตาลอยเต็งค้างอยู่บนเพดาน อยากรอดโตนสุดหัวใจ ตัวเขาอาจอยู่ ณ ที่ตรงนั้น แต่วิญญาณ สำนึกรู้ และชีวิตที่เป็นของเขาจริงๆ อยู่ที่ไหน ไครพรากเอาไป

ถ้าหากย้อนเวลากลับไปได้ ฉันคงไม่ไปเหยียบย่างที่นั่นแม้เพียงสักครั้งในชีวิต มันเอาโตนไปจากฉัน

ภาพความทรงจำที่กระป๋กกลับมาอีกครั้ง

หลังจากเช้าวันนั้น เมื่อกินอาหารและเตรียมเช็คความเรียบร้อยของสิ่งของสำหรับเดินทาง เราจ้างรถสองแถวให้พาไปยังท่าเรือแหลม-

กรวด เนื่องจากพลาดเวลาเรือที่ทำเรือจิหลาด นักท่องเที่ยวส่วนมากนิยมไปขึ้นเรือที่ทำเรือจิหลาดมากกว่า นอกจากขนาดที่กว้างแล้ว ยังเป็นท่าเรือหลักที่จะเดินทางไปยังเกาะต่างๆ ด้วย เช่น เกาะพีพี หรือเกาะลันตา ส่วนท่าเรือแหลมกรวดยังไม่มีสิ่งปรุงแต่งมาก เท่าที่เห็นก็มีเพียงร้านขายของบ้าง แต่ไม่ถึงกับเต็มไปด้วร่องรอยความเจริญที่ถมทับอย่างที่เกี่ยวข้องดังทั่วไป หรืออาจเป็นเพราะยังไม่มีใครรู้จักเกาะจัมมากนัก ซึ่งฉันก็ภาวนาให้ที่นี้ยังคงสภาพนี้ไปเรื่อยๆ แม้รู้ว่าสักวันมันจะเปลี่ยนไป ผู้คนนิยมที่จะแสวงหาสิ่งใหม่ ที่เที่ยวใหม่ ความไม่จำเจ

“เขาไม่ค่อยเที่ยวกันหรอกช่วงนี้ เนี่ย กลับกันไปหมดแล้ว ก่อนหน้านี้คนเยอะเลย”

ป่าคนหนึ่งที่นั่งห้อยเท้าริมท่าเรือเอ่ยทักทาย ฉันไม่ได้นึกในใจ ความคิดนั้นมากนัก คนน้อยสิดี ฉันชอบ

“ฝนตกบ่อยนะช่วงนี้ เนี่ย ครี๊มๆ มาอีกแล้ว” ป่าคนเดิมพูดพลางชี้นิ้วและบ้วนน้ำไปยังทิศที่ตรงข้ามตัวเอง ฉันมองตาม ฟ่ำไสซัดๆ

สะพานไม้แบบพาดยื่นออกไปทาบยังเรือโดยสารสองชั้นลำย่อม ด้านบนของเรือมีชาวท้องถิ่นสองสามคน ด้านล่างมีหญิงชาวบ้านกับเด็กเล็กอีกสอง หญิงต่างชาติหนึ่งคน เราซื้อเบียร์คนละกระป๋องแล้วขึ้นไปนั่งรอเวลาเรือออก ฉันกับโตนเลือกนั่งรับลมทะเลด้านบน แต่คงเพราะความเชื่อทางประเพณีบางอย่างที่บางคนไม่ยอมให้ผู้หญิงนั่งชั้นบนของเรือร่วมด้วย ชายคนหนึ่งที่นั่งตรงข้ามพูดขึ้นมา

“ผู้หญิงลงไปนั่งข้างล่างนะ”

“ไม่เป็นไรหรอก เขาจะนั่งตรงไหนก็นั่งได้ทั้งนั้นละ” ชายอีกคนแย้งขึ้น ฉันแอบโล่งใจที่ยังมีคนเข้าข้าง

เรือเริ่มเคลื่อนตัว หญิงต่างชาติด้านล้างปีนขึ้นมานั่งบนชั้นสอง บ้าง เราทุกคนบนนั้นต่างทอดสายตามองไปรอบๆ

แดดแรงกล้า ฟ้าใส ลมโชยโอบไปมา เป็นวันที่ดี แม้จะอยู่นอกเหนือฤดูกาลท่องเที่ยว คนไม่พลุกพล่าน ฉันชอบช่วงเวลาแบบนี้ ต่างจากนักท่องเที่ยวคนอื่นที่มักคิดว่าไฮซีซั่นเท่านั้นที่เที่ยวได้ พวกเขากลัวว่าหากมาช่วงนี้จะเจอแต่พายุและฝน ความจริงแล้วมันก็ไม่เป็นเช่นนั้นเสมอไปหรอก เพราะโลกเราเปลี่ยนแปลงทุกวัน เอาแน่เอานอนอะไรไม่ได้

สิบปีที่แล้ว ฉันเคยมากระบี่ในช่วงโลว์ซีซั่น นั่งเรือออกไปยังเกาะแสนไกล ตั้งชื่ออ่าวแห่งหนึ่งไว้ว่าจากุซซี่แห่งอันดามัน ไม่อยากอวดเลยว่าแดดใสและน้ำทะเลสีฟ้าจัดนั้นตรงใจไว้จนบัดนี้ ทั้งหมดนี้อยู่ที่ว่าเราจะเลือกแบบไหนต่างหาก ธรรมชาติอยู่ที่เดิม ทำหน้าที่ของมันอยู่ทุกวิทุกวิน เราเองก็เป็นส่วนหนึ่งของมัน แค่ปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไป

เช่นเดียวกับความคิดที่ฉันปล่อยให้มันล่องไหล เมื่อเราจดจ่ออยู่กับสิ่งใด เวลาจะผ่านไปเร็วเสมอ ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงก็สิ้นสุดลงในเพียงห้วงสั้นของความรู้สึก ฉันกับโทนมองหน้ากัน แผลกใจเล็กน้อย รู้สึกเหมือนกันว่าการเดินทางเกิดขึ้นสั้นมาก

เกาะจัมอยู่เบื้องหน้าเราสองคน

ดูโดดเด่นและเปลี่ยวเหงา สันโดษและไม่สนใจใคร

มันอาจบอกเราแบบนี้ เพราะผืนฟ้ารอบข้างเริ่มคล้ำตัว เมฆลอยตัวต่ำ เรือเคลื่อนตัวเทียบท่าช้าๆ พร้อมกับเม็ดฝนบางๆ ที่เริ่มโรยตัวลงมากระทบแก้ม

เราก้าวขึ้นจากเรือ มีพนักงานรีสอร์ทเข้ามาทัก รับกระเป๋า แล้วพาไปนั่งบนรถปิคอัพ เม็ดฝนร่วงลงมาอย่างแรง โชคดีที่ขึ้นมา

ก่อนจะเปียก

โทนกับพี่คนขับรถคุยกันเรื่องที่เกี่ยวข้องและการเดินทางบนเกาะ ส่วนนั้นมองออกไปนอกหน้าต่าง มองดูเส้นทางขรุขระ หลุม บ่อ ความลาดชันระดับสูง ถนนเส้นแคบติดเนินเขาตัด ไม่มีที่กั้นเพื่อความปลอดภัย หากรถวิ่งสวนกันต้องมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหยุดให้ก่อน ชายคู่หนึ่งสนทนากันในรถ จับใจความได้ว่าเราจะต้องเช่ารถมอเตอร์ไซด์สำหรับเดินทางภายในเกาะแห่งนี้ ราคาไม่แพงเท่าไรหากเช่าจากที่พัก

ประมาณสิบนาทีกี่ถึงรีสอร์ต ผนหยุดตกพอดี ฉันตื่นตื่นมาก พนักงานโรงแรมหิ้วเบ้เดินทางให้แล้วเดินนำไปยังห้องพัก ฉันเดินยิ้มร่าไปตลอดทาง เป็นความรู้สึกเหมือนเด็กที่ได้มาเที่ยวในวันหยุด

“สวยมาก ชอบมากเลย” ฉันหันหน้าไปหาโทน ท่าทางเขาก็ชอบมากเหมือนกัน

ห้องพักที่เลือกกันไว้จากเว็บไซต์เป็นบ้านหนึ่งหลัง ประตูและหน้าต่างเป็นกระจกล้อมรอบ ม่านขาวตึงไว้เพื่อนโยบายความเป็นส่วนตัว ส่วนตัว ระเบียงยาวยื่นออกไปจากตัวบ้าน จากตรงนี้จะมองเห็นวิวทะเลและแนวลาดของรีสอร์ตที่ลดหลั่นลงไป ไกลออกไปมีสระว่ายน้ำ ระเบียงนั่งกินข้าว และมุมนั่งเล่น ฉันกระโดดขึ้นเตียงแล้วดึงตัวขึ้นลงแบบที่ชอบทำตอนเด็ก ยังคงสนุกกับการสาธยายความรู้สึก โทนหันมายิ้ม

เราเช่ารถมอเตอร์ไซด์จากรีสอร์ตแล้วออกไปสำรวจพื้นที่กับถนนสายหลักของเกาะอยู่เลียบหาดเกาะจัม ชายหญิงสองคนขับชมวิวไปเรื่อยๆ ถนนถูกทางการทำเรียบร้อยแล้ว แต่หากขับลัดเลาะเข้าไปในซอกซอยหรือมุมพรางที่ซ่อนระหว่างทางจะพบว่าบางจุดยังคงสภาพเดิม บ้างขรุขระจากร่องรอยการเดินทางของรถน้อยใหญ่

จุดที่สูงชันบอกถึงสภาพท้องที่ตั้งเดิมของเกาะ หลายอย่างที่นี่ยังสดใหม่ มองไปซ้ายขวาไร้แววสถานที่ที่เกี่ยวแบบคนเมือง เหมือนหยุดเวลาเอาไว้เมื่อหลายปีที่แล้ว ช่างทางปรากฏเพียงบ้านคน ร้านขายของชำ ตลาดสดขนาดย่อม บั๊มน้ำมันเบนซินแบบกดเติมเอง เราไม่มีโอกาสเห็นสิ่งเหล่านี้บ่อยนักหรอก เพราะสมัยนี้ร้านสะดวกซื้อทุกนิยามได้กระจุกกระจายไปทั่วประเทศไทยและทั่วโลก สิ่งที่เห็นนี่จึงเป็นเหมือนรายการถ่ายทอดสดความเป็นชาวบ้านแบบดั้งเดิมที่คุณจะสัมผัสได้ด้วยตัวเอง ฉันรู้สึกประทับใจสิ่งเหล่านี้มากกว่าความสะดวกสบายเสียอีก

หลังฝนตก อากาศดีเป็นพิเศษ โทนาพาฉันขับมอเตอร์ไซค์มาจนสุดทาง เจอท่าเรือเก่าที่ไม่มีใครใช้งานแล้ว ฉันชวนให้เขาขับพาไปอีกทางบ้าง ละครวนนั้นเต็มไปด้วยสวน บ้านไม้ ไม้ ไม้ เด็ก เราเริ่มขับเข้าสู่บริเวณสวนต้นยาง มันดูไม่ทึบมากเท่าไรนัก ต่างกับสวนยางในจังหวัดอื่นที่เคยเห็นซึ่งจะดูทึบและหนากว่า ถนนปูนจบลงที่บริเวณนี้ หลังจากนั้นคือพื้นดินสีส้มที่ถูกล้างและเกลี่ยไว้อย่างหยาบๆ เราชวนกันขับไปต่อ ชาวบ้านไม่ออกมาเดินให้เห็นมาก มีเพียงป่าครึ้มสองข้างทางและต้นยาง เมื่อไม่เจออะไร เราจึงหันรถกลับไปยังถนนอีกสาย

แสงบนฟ้าเริ่มหริ่ตัวลง เมฆหนาลอยมา มองลอดต้นยางออกไปไกลโพ้นคือแสงสว่างจากริมฟ้าที่ส่องมารำไร แสงกลุ่มนั้นพยายามลอดตัวผ่านต้นยางนับพัน ฝนทำท่าเหมือนจะตกอีกกระลอก เราจึงตัดสินใจกลับที่พักกันก่อน โทนาหันรถวิ่งกลับเส้นทางเดิม ผู้คนที่ออกมาเมื่อครู่หายไปก้นหมดแล้ว ต้องรีบทำเวลาก่อนที่ฝนจะตกหนัก

ฉันหันหลังกลับไปมองสวนยางที่จากมาเมื่อครู่ มันดูทึบหนาขึ้นในตอนนั้น ความรู้สึกบอกว่ามันกำลังทึบเศร้า หากมีหน้าตา

มันคงกำลังส่งสายตาแปลกๆ มายังเราสองคน

“ไว้มากันใหม่ได้ไหม เราอยากถ่ายสวนยาง”

เขาไม่ตอบอะไร แต่เอื้อมมือมาจับมือฉันไปซุกเอว ในไม่ช้า
ฝนก็ตกอีกครั้ง โลว์ซีชั่นครั้งนี้อากาศไม่ได้แจ่มใสอย่างที่คิดเท่าไรนัก

อากาศดีปลูกเราสองคนขึ้นมาในตอนเช้า จึงจูงมือพากันออกไป
ไปเดินเล่นริมหาด ไม่มีนักท่องเที่ยว บาร์เร็กเกอร์ริมหาดก็ดูเหมือน
ไม่ได้เปิดมานาน ร้างผู้คนจนแทบจะเห็นหยากไย่ ต่างกับฟองคลื่น
ที่เคลื่อนไหวตลอดเวลา มันซัดเกยหาดม้วนแล้วม้วนเล่าเหมือนฉาย
เทปซ้ำ เราผลัดกันไกวตัวกับชิงช้าที่แขวนบนต้นไม้ริมหาด ก่อน
สลัดเดินทอดน่องไปตามบรรยากาศไร้ผู้คนเหมือนเป็นหาดส่วนตัว
เลยไปด้านขวาคือหาดตึงไทรที่ใครๆ มักบอกว่าชมพระอาทิตย์ตกสวย
ที่สุด ความจริงแล้วคำว่าสวยที่สุดนั้นไม่น่าจะมีอยู่จริง บ้างว่าหาดนี้
งาม บ้างว่าหาดนั้นแจ่มกว่า เอาเข้าจริง พระอาทิตย์ก็สวยของมัน
แบบนั้น เพียงแต่เรามองจากมุมที่แตกต่าง แต่สุดท้ายแล้วมันก็คือ
พระอาทิตย์ตกดวงเดียวกันอยู่ดี

จนกระทั่ง สายคล้อยแดดเริ่มจ้ำ เราสองคนหลบเข้าไปใน
บ้านพัก เปิดเพลง จิบเครื่องดื่มเย็นๆ ไล่ตัวไปมาบนเตียงด้วย
ความซี้เกียจ ม้วนตัวเข้ากับบรรยากาศรอบข้างจนไม่อยากจะลุกไปไหน
บางจังหวะก็ลุกขึ้นมาล้างหน้าอาบน้ำเย็นๆ ฝากสายตาไว้กับ
ทะเลสีฟ้าตรงหน้า นั่นหนึ่ง ยังคงนึกติดใจในความหม่นเศร้าของ
สวนยางเมื่อวานอย่างบอกไม่ถูก กว่าจะออกมาเถลไถลข้างนอกก็
เป็นเวลาเที่ยงกว่า

โทนพาขับรถไปเส้นทางเดิม ไล่เรียงไปตามบ้านในชุมชน
ข้างทางมีร้านขายข้าวแกงปักชี่ได้ เราแวะลงไปดู อาหารที่ชาวบ้าน
ทำดูน่ากินมาก ทั้งแกงไตปลา แกงส้ม ปลาทอดขมิ้น ผัดสะตอ

ต้มยำไก่แบบบ้านๆ ขนมจีนน้ำยากะทิ น้ำยาป่า หรือจะกินกับน้ำ-
แกงไตปลา ขนมจีนสีนวลเป็นจับก้อนใหญ่ ขนมหวานนานาชนิด
ข้าวต้มมัด ขนมใส่ไส้ ขนมชั้น ตะโก้ หรือขนมท้องถิ่นที่ไม่เคย
เห็นมาก่อน ไหนจะน้ำผลไม้สดไร้สารปรุงแต่ง อาทิ น้ำสับปะรด
น้ำมะพร้าวอีก

รสชาติอาหารอร่อยมาก ไม่ประดิษฐ์เกินไปแบบที่เคยกินใน
เมืองท่องเที่ยวหลายแห่ง โดยเฉพาะแกงไตปลาที่มีความนวลของ
รสชาติ หอมหวานกำลังดี ไม่ใส่หน่อไม้ และไม่เข้มข้นจนเค็มปี
แบบที่เคยกินที่กรุงเทพฯ น้ำสับปะรดก็เข้มข้นและรสชาติหอมหวาน
แบบธรรมชาติมาก ไม่ถูกเจือด้วยน้ำตาล เกลือ หรือน้ำมากเกินไป
ต่างจากที่เคยกินในกล่องสี่เหลี่ยมพิมพ์ลายแบบสำเร็จรูป พอดีกับที่
เป็นเวลาใกล้บ่ายโมง เราจึงสั่งอาหารมากินกันอย่างสนุกสนาน โทน
แฉวงแม่ค้าไปเรื่อย ฉันคอยเป็นลูกไล่

อาหารเรียบง่ายบางทีก็ไม่ได้หาง่าย ทั่วๆ ที่เป็นสิ่งซึ่งไม่ซับซ้อน
ที่สุด แถมยังราคาถูก บางทีฉันก็อดเอาสิ่งเหล่านี้มาเปรียบเทียบกับ
สังคมปรุงแต่งที่ตัวเองอาศัยอยู่ไม่ได้ แต่ครั้งจะให้มาอยู่กับความ
เรียบง่ายแบบนี้ก็ทำไม่ได้อีก เพราะเงื่อนไขในสังคมไม่ลงตัว วิถี-
ชีวิตของแต่ละคนไม่ได้เรียบง่ายขนาดนั้น

สำนักงานพัฒนาเทคโนโลยีอวกาศและภูมิสารสนเทศยังคงแสดง
ความเป็นห่วงถึงกรณีที่ต้องจัดการบริหารการบินอวกาศแห่งชาติหรือ
นาซ่าได้ออกมาแถลงข่าวว่าพบความเคลื่อนไหวจากสิ่งมีชีวิตนอกโลก
ที่เคยถูกส่งมาเมื่อ ๓๕ ปีที่แล้ว และขณะนี้สัญญาณดังกล่าวได้ถูกส่ง
มาอีกครั้ง กระตุ้นให้นักวิทยาศาสตร์และบุคลากรขององค์การนาซ่า
ทำการแปลงสัญญาณดังกล่าว...

“เออะเว้ย เอเลี่ยนจะมาแล้ว บอกให้มันมาซื้อข้าวแกงร้านนี้

ด้วย ให้มันชิมอาหารได้หน้อยว่ารสเด็ดขนาดไหน”

“ขายแพงๆ เลยนะ”

“ไปตั้งร้านที่ดาวเอเลียนมันเลย ขายดีแน่ๆ ดาวมันคงไม่มีกินแบบนี้ รับรองจิตใจฝีมือนายหล้า แม่ครัวฝีมือจัดจ้านแห่งเกาะจัมละเว้ย ดั่งแน่ๆ “ได้ออกข่าว...”

ฮ่าๆๆๆ

บรรดาป้าตรงโต๊ะชายข่าวแกงแซวกันเองจากข่าวโทรทัศน์ที่เปิดอยู่ ข่าวแบบนี้ได้ยินมานานแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นมีอะไรที่จับต้องได้แบบจริงจัง ถ้าเอเลียนบุกโลกจริงๆ คงไม่สนุกแบบนี้หรอก ไม่รู้ป้าพวกนี้เคยดูหนังเอเลียนสมัยใหม่หรือเปล่า มันไม่ได้วิ่งไล่ล่ากันแบบสมัยก่อน หนังเอเลียนหลายเรื่องเต็มไปด้วยความลึกลับ นิ่งเฉยประหลาด และเพี้ยน รวากับเป็นโลกจำลองความคิดส่วนตัวของผู้กำกับ แน่นอน ผู้คนทั้งโลกประหลาดใจและชื่นชอบความแปลกใหม่นี้

เมื่อกินอาหารกันจนอิมแปล ก็ได้เวลาล่ำลาบรรดาสมาคมป้าทั้งหลาย เราโบกมือล่ำลาสัญญาว่าจะมากินอีก

“โทน อีกฟากหนึ่งมันมีอ่าวลูโบะที่โทนบอกอะ ไปดูกันมัย”

“ไปสิ ไหนขอดูแผนที่อีกทีหน้อย”

“นี่ เราขอวะสวนยางด้วยนะ เมื่อวานยังไม่ได้ถ่ายเลย”

* * *

อ่าวลูโบะตั้งอยู่ในเขตบ้านเกาะปู มองสูงลงไปจากเนินถนนแนวโค้งของเกาะที่ตัดสลับกับต้นไม้ริมทางทำให้ที่นี่มีเสน่ห์ จากตรงนี้มองลงไปจะสูงเหนือชายหาดมาก

ฉันชะเง้อหน้ามองลงไปไม่เห็นความเคลื่อนไหวของสิ่งมีชีวิต มีรีสอร์ทขนาดใหญ่เป็นบ้านทรงไทยร่วมสมัยตัดแปลงเข้ากับความ

โมเดิร์นโล่ลดหลั่นเป็นชั้นลงไปดูสวยดี แต่ในฤดูกาลที่ร้างผู้คนจะดูเหงาหงอย แมงมุมส่งสารพากันมาช่วยถักทอผ้าห่มผืนกว้างคลุมเอาไว้

แสงเงาที่หลุบเป็นหย่อมชวนให้คิดว่าชมพระอาทิตย์ตกจากหาดนี้ก็หน้าจะดูสวยไม่ใช่น้อย เลยไปเป็นมุมเว้าตัดของชายหาด เรือหาปลาลำหนึ่งจอดอยู่ปลายฝั่ง ตั้งเด่นเป็นตระหง่าน รายล้อมด้วยโขดหินน้อยใหญ่ หาดทรายสีนวล และน้ำทะเลสีขุ่น

“ช่วงนี้ น้ำทะเลไม่สวยเลยอะ”

“ยังงี้ละ ก็ต้องเลือกเอานะ คนน้อยแต่หาดไม่ค่อยสวย หรือจะเอาคนเยอะแต่ฟ้าสวยน้ำใส”

“ยังงี้ก็ไม่เลวนะ ได้บรรยากาศอีกแบบ หม่นๆ ดี เราชอบอะ”

“เราก็ชอบ”

โทนขับรถเลยไปจนสุดทาง ช่วยกันมองหามุมนั่งเล่นตรงนั้น เพื่อรอดูพระอาทิตย์ตกกัน

ทางเข้าหาดที่เราไปจอดรถกันซ่อนตัวอยู่ในดงมะพร้าว เอารถเข้าไปถึงชายหาดไม่ได้ จึงต้องจอดทิ้งไว้แล้วเดินเข้าไป บริเวณนี้เงียบสงบ ทอดสายตาออกไปไกลตามชายหาดที่กว้าง ยาว และไกล มองไปไม่มีใครเลยสักคน ด้านขวาดัดกับป่าโกงกาง มีลำธารเล็กๆ ไหลเอื่อย ร่องน้ำเชื่อมระหว่างหลุบไทรบนบกกับน้ำทะเล มีโขดหินน้อยใหญ่คดเคี้ยวไปตามทางธารจนดูแปลกตา เกิดมายังไม่เคยเห็นหาดที่ไหนเป็นแบบนี้ มันดูเหมือนลำธารมาบรรจบกับน้ำทะเล แต่เส้นทางของการไหลบอกไม่ได้ว่ามันไหลจากทางไหนไปทางไหน น้ำจากบกไหลลงทะเล หรือน้ำทะเลไหลย้อนไปบนบก แต่คงไม่สำคัญเท่าประเด็นที่ควรสังเกตรวมชาติออกแบบอย่างไร ทำไม่มักจะสร้างความแปลกใจให้มนุษย์ได้เห็นเสมอไม่ว่าจะเป็นที่ไหนในโลกนี้

ใครบางคนแนะนำมาว่ามองพระอาทิตย์ตกจากตรงนี้สวยดี เรา จึงรออยู่ตรงนี้พักใหญ่ บางจังหวัดก็แยกกันเดินเล่น บางจังหวัดนั่งทอดหุ่ย ต่างคนหามุมถ่ายรูปรวิวิาทิวทัศน์ ไม่มีวีแววของฝนฟ้าครึ้ม แม้แต่น้อย ฟ้าแจ่มทะเลเจิด ไกลออกไปคือประกายระยิบระยับจากปลายแดดที่ส่องตกกระทบผืนน้ำ ชายหญิงวัยรุ่นคู่หนึ่งที่ดูเหมือนคนแถวนี้จอตมอเตอร์ไซด์แล้วมาเดินเล่นกันอยู่ไม่ไกล พวกเขามองเรา กั๊ก กั๊ก สักพักก็หายไป

แดดบ่ายแก่ที่ส่องแสงลงมาอย่างไม่ลดละทำเราทั้งคู่เหงื่อซึมหลังจากนั่งถ่ายรูปเซลฟี่บนขอนไม้พอเป็นพิธี ย่างเข้าสี่โมงครึ่งก็ชวนกันกลับ เพราะไม่เอายากรอนานกันเกินไป ชายหญิงวัยรุ่นรออยู่ตรงทางออกนี่เอง เขาคงรอให้เราไปก่อนเพื่อรอผลัดเปลี่ยนกันเป็นเจ้าของหาดส่วนตัวชั่วคราวราวสาวเช้า

โทนสตาร์ตรถแล้วขับจากไป

๓

ระหว่างทาง ฉันแหว่งถ่ายสวนยางสมใจอยาก มีสวนยางแห่งหนึ่งที่ปรากฏทางลัดเลาะเข้าไปข้างใน แสงสว่างหาทางลัดเลาะออกมา จำได้ว่าคนขับรถของรีสอร์ทบอกว่าที่ปลายด้านหนึ่งของป่าเป็นหาดเหมือนกัน เพียงแต่ต้องเข้าไปให้ถูกทาง ฉันสงสัยมาตั้งแต่วันแรกแล้วว่าที่ปลายสุดของสวนน่าจะมีอะไรสวยๆ ให้ถ่ายรูป จึงบอกให้โทนลองขับรถเข้าไป

ชายผิวคล้ำคนหนึ่งดูเหมือนเป็นชาวบ้านที่มากรีดยางกำลังทำงานอย่างขะมักเขม้น เราจอดรถถามทาง ใจนึกตุ้มๆ ต่อมๆ ว่าจะโดนดูหรือโดนห้ามไหม

“ได้ ไปเลย ไปเลย” เขาพูดแบบเป็นกันเอง

“ขอบคุณมากค่ะ”

มอเตอร์ไซค์แล่นพาเราสองคนไปตามดงยาง แดดอาบไล้ลงมาเพิ่มความอบอุ่นและจริงใจ สวยงาม สงบ ต้นยางต้นแล้วต้นเล่า ปรากฏอรอยแผลจากคัมภีร์ที่กรีดประทับชัดเจน น้ำยางสีครีมข้นซึ่มปริออกมา บางต้นเหลือทิ้งไว้ให้เห็นคราบที่แห้งซึ่มไปนานแล้ว แสงสีเหลืองอมครีมนวลไหลลอดผ่านต้นยางจากต้นนั้นไปสู่ต้นนี้ ทาบทับกันไปบนลำต้นสีน้ำตาลเข้ม

ป่าเบื้องหน้าเผยตัวออกมาให้เห็นผืนดินขนาดกว้าง มั่นคงไปด้วยกลุ่มต้นไม้ตายซาก เลยออกไปคือกลุ่มก้อนความทึบที่บัพที่พ่วงกับพงไพร

“ไปต่อไม่ได้แล้วละ”

“ว่า เสียตายจัง อยากรู้ว่าไอ้ที่พี่เค้านอกว่ามันเชื่อมไปทะเล
ได้นะมันอยู่ตรงไหน”

“นั่นสิ แต่ตรงนี้นะต้นหญ้า กลับกันเถอะ”

“ก็ได้ ไว้ค่อยมาหาใหม่”

“ไม่รู้จะเจอหรือเปล่าเนี่ยสิ”

“นั่นสิ อุตสาหัสมาถึงที่นี่แล้ว ไม่เจอละเสียตาย ไว้มาหาเอง
ก็ได้”

“จริงหรือ มาคนเดียวเองได้แน่ะ”

“ได้สิ ไม่เห็นยากเลย เนอะ หัวเราะอีก”

“เอาน้ำ ไว้เติวมาหาใหม่ เนี่ย ปวดท้อง ขอกลับไปเข้า
ห้องน้ำก่อน”

“นั่นไงห้องน้ำ กอหญ้าตรงนั้นนะออกจะธรรมชาติ ไปเข้าตรง
นั้นก็ได้”

“เนอะ ทำเป็นเล่นไปเหอะ นี่ไปทำอะไรสும்สึมุ่ห่าที่อื่นไม่ได้นะ
เขามิเจ้าของ เดียวโดนตามมาเอาเรื่อง เราบอกเขาอะว่าเธอเป็นต้น
คิด รับผิดชอบแทนเลย”

“ไปๆ งั้นกลับกันก็ได้ยะ”

สองล้อสีดำแล่นหลุนพาเรากลับไปทางเดิม ลุงคนกรีดยางก้ม-
หน้าจวนกับถึงใส่น้ำยาง เราจึงไม่ได้ล่าลา ฉันหันหลังกลับไปมอง
ฉากหลังด้วยความอาลัยอาวรณ์

ปราดสายตานั้น อาจเป็นเพียงความคิดวูบหลอนไปเอง

ฉันรู้สึกว่่าป่าช่างที่ซบจากมากำลังไล่เฉดเงาทึบตามเราสองคน
มาเรื่อยๆ เหมือนมีบางสิ่งซ่อนอยู่ในป่านั้น อาจเป็นอาการตาลาย
จากแดด ไม่ก็เพราะจินตนาการเกินความเป็นจริงซึ่งฉันมักทำบ่อยๆ
แต่เพียงครู่เดียวก็เลิกสนใจ

โทนหลับไหลในอ้อมแขนของฉัน ใบหน้างามได้รูปยามหลับดู
ไร้เดียงสา เราอาจเป็นกันทุกคนแม้แต่ฆาตรกรร้าย

มันยังเป็นเวลาเช้าเกินกว่าจะปลุกคนนอนตึก ฉันค่อยๆ วางหัว
เขาอย่างนุ่มนวลลงบนหมอนนุ่มแล้วเดินออกไปเล่นน้ำทะเล

เรื่อยเปื่อย เอื่อยเอื่อย เมื่อยกาย

ชีวิตง่าย ตื่นสาย สบายดี

ฉันฮัมเพลงเรื่อยเปื่อยคนเดียวอยู่บนเปลริมหาด สุดลูกหูลูกตา
ไม่มีใคร คุณจะหาแบบนี้ได้ที่ไหนอีก เกาะเป็นของคุณ ชีวิตเป็นของ
คุณ

เดินเรื่อยมาจนเจอที่ที่เหมาะสมอยู่ใต้ต้นไม้ ฉันนั่งลงเพื่อพัก
สายตาชั่วคราว ก่อนถูกลมทะเลซัดบ่ากลมเบาๆ จนหลับไป

อาจต้องกล่าวโทษความเบาสบายของอากาศในยามเช้าที่ทำให้
ฉันผลอหลับบริเวณแมกไม้ริมหาด จนเมื่อแดดสาดผิวตอหนึบปลุก
ให้ตื่นขึ้น พลิกดูนาฬิกาอีกทีก็ต้องตกใจ ฉันออกมาตั้งแต่เก้าโมง
มือถือก็ไม่ได้เอามาด้วย คิดไว้ว่าจะมาเดินเล่นแป๊บเดียวแต่ผลอ
หลับยาวไม่รู้เรื่อง ป่านนี้โทนน่าจะเป็นห่วงมาก ฉันรีบจ้ำอ้าวกลับ
ที่พัก แต่ไม่เจอใคร ประตูลูกล็อกไว้ เขาคงออกไปข้างนอก ฉัน
เดินไปขอกุญแจห้องสำรองจากพนักงานแล้วเข้ามานั่งเล่นรอในห้อง
พยายามโทร. ติดต่อเขา

หมายเลขปลายทางที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้

ฉันเมสเสจข้อความไปหาเขาว่าอยู่ที่ห้องพักแล้วเปิดเพลงรอ

* * *

บ่ายสองแล้ว แดดลอยโชย ส่วนโทนยังงีบหาย ฉันเริ่ม
กระวนกระวายใจ ผุดลุกผุดนั่ง พยายามโทรศัพท์ติดต่อ แต่ก็ไม่ได้
ผลเช่นเคย เช็กไลน์ เฟซบุ๊ก ก็ไม่มีสัญญาณความเคลื่อนไหวมา

สามชั่วโมงแล้ว จึงตัดสินใจออกตามหา

“พี่คะ พี่เห็นแฟนหนูบ้างไหม” ฉันทามพนักงานต้อนรับ

“ไม่เห็นค่ะ”

“เมื่อเช้าเขามากินข้าวหรือเปล่าคะ”

“ต้องถามน้องอีกคนค่ะ เขาเฝ้าที่นี่เมื่อเช้า”

“หรือคะ ถามเขาให้หน่อยได้ไหม เนี่ย หนูรอเขานานแล้ว
ไปไหนก็ไม่รู้ มอเตอร์ไซค์ก็ไม่อยู่”

พี่คนเฝ้าโทร.ถามเวรเช้า ได้ความว่าเมื่อเช้าโทนมาตามหาฉัน
เหมือนกัน เขานึกว่าฉันออกไปถ่ายรูปสวนยางคนเดียว เพราะมอ-
เตอร์ไซค์ไม่อยู่ เลยขอยืมมอเตอร์ไซค์ออกตามหา และเนื่องจาก
มอเตอร์ไซค์เช่าของรีสอร์ทที่นี้จะถูกเสียบกุญแจทิ้งไว้ที่แป้นสตาร์ท
ทุกคัน คนขับรถของรีสอร์ทจึงเข้าใจผิด ไม่รู้ว่าเป็นของลูกค้า เมื่อ
กลับมาจากตลาดถึงได้รู้ว่าตัวเองเอารถมอเตอร์ไซค์ไปผิดคัน เราช่วย
กันโทรศัพท์หาโทนเผื่อว่าสัญญาณเครือข่ายมือถืออาจหลุดขึ้นในจังหวัด
ใดจังหวัดหนึ่ง แต่เวลาผ่านไปจนใกล้บ่ายแก่แล้วก็ยังคงไม่มีความ
เคลื่อนไหวใดๆ คนที่รีสอร์ทจึงช่วยกันออกตามหา

ขบ ชายพม่าอายุ ๒๑ ปีที่มาทำงานรีสอร์ท ขับรถมอเตอร์-
ไซค์พาฉันไปยังสถานที่น่าสงสัย ชายหนุ่มพยายามจะมีอัธยาศัยไมตรี
กับผู้ที่มาพัก

“พี่ว่าเขาจะไปตรงไหนบ้างนะ”

“ลองไปที่สวนยางก่อนเลยน้อง”

“ทำไมต้องสวนยางอะพี่”

“เขาคงนึกว่าพี่มาที่นี่”

“แล้วพี่จะมาที่นี่ทำไมล่ะ”

“มาถ่ายรูป”